

Lekcja 1

4 października

PRZEPIS NA SUKCES

Tekst przewodni: Joz 1,7.

Zakres studium: Pwt 18,15-22; Joz 1; Hbr 6,17-18; Ef 6,10-18; Ps 1,1-3; Rz 3,31.

Część I: Przegląd

Choć Mojżesz odszedł, jego wpływ jako przywódcy emanował nadal u progu nowej ery w dziejach ludu Bożego. Na wstępie księgi nazwanej jego imieniem Jozue opisał, jak Bóg zapewnił go, iż może Mu zaufać. Bóg wezwał nowego przywódcę, by szedł w ślady Mojżesza. Mimo upływu czasu przykazania i obietnice pozostały te same: przejdźcie, obejmijcie, podzielcie i służcie! Także warunek przymierza się nie zmienił: posłuszeństwo jako odpowiedź na przejawy Bożego miłosierdzia i wyzwolenia, oparte na więzi zaufania wobec Niego. Zmienił się tylko ludzie - urosło nowe pokolenie. W pewnym sensie *Księga Jozuego* ukazuje nowe możliwości współczesnemu ludowi Bożemu stojącemu na granicy Ziemi Obiecanej.

Na początku księgi zasadnicze pytanie to: Czy Izraelici skorzystają z tej nowej możliwości? Czy zastosują przepis na sukces odrzucony przez poprzednie pokolenie?

Dzisiaj historia się powtarza. Kościół pod wodzą Chrystusa, nowego Jozuego, jest wezwany do podążania ku wypełnieniu Bożych obietnic. Wzorec przymierza pozostaje niezmienny - Bóg daje nam to, czego sami nie możemy zdobyć, a od nas oczekuje posłuszeństwa, które jest wyrazem naszej ufności w Jego miłość, mądrość i moc. Pozostaje pytanie: Czy nasze pokolenie zaufa Bogu, iż jest On w stanie wypełnić swój plan „aż do dnia Chrystusa Jezusa” (Flp 1,6)? Kiedy nasze pokolenie stoi na granicy niebiańskiego Kanaanu, Boże wezwanie rozbrzmiewa z mocą: „Tylko bądź mocny i bardzo mężny” (Joz 1,7).

Część II: Komentarz

Duchowe przywództwo

Powołanie Jozuego jako następcy Mojżesza zostało opisane natychmiast po wspomnieniu grzechu Mojżesza na pustyni Syn - grzechu, który uniemożliwił Mojżeszowi wejście do Kanaanu (Lb 20,9-12). W szerszym kontekście wydarzenie to jest ściśle powiązane z prośbą córek Selofchada (Lb 27,1-12). Należący do pierwszego pokolenia Selofchad miał umrzeć na pustyni z powodu niewiary i buntu Izraelitów. Aaron już nie żył, a Mojżesz miał wkrótce odejść, więc modlił się, by Bóg wyznaczył jego następcę. Modlitwa Mojżesza i odpowiedź Boga na nią miały zdecydować o przyszłej roli Jozuego jako przywódcy. Miał on być przede wszystkim wodzem wojska izraelskiego, na co wskazuje wyrażenie „niech nam przewodzi” (1 Sm 8,20). Biegłość Jozuego jako wodza została opisana w Wj 17,9-14 w kontekście walki Izraelitów z Amalekitami. Ta kampania świadczy, że Jozue był przygotowywany przez Pana na długo przed tym, jak został powołany.

W odpowiedzi udzielonej Mojżeszowi Bóg opisał Jozuego jako człowieka pełnego Ducha (*ruah*) (Lb 27,18). Taka ocena ze strony Tego, który zna serca ludzi, jest wielce wymowna. W *Starym Testamencie* hebrajskie słowo *ruah* może oznaczać między innymi bezosobowy wiatr, ludzki oddech, usposobienie i umysł. Może jednak oznaczać Boski Czynn timer aktywnie zaangażowany w sprawę świata od stworzenia (Rdz 1,2). Obecność Ducha Świętego w *Pięcioksięgu Mojżesza* przejawia się trojako: w mądrości, prorocztwie i przywództwie. Józef jako pierwszy został wymieniony jako człowiek mający Ducha Bożego (Rdz 41,38). Wszystkie trzy aspekty działania Ducha Świętego przejawiały się w życiu Józefa. Jako prorok otrzymywał on prorocze sny. Jako mędrzec interpretował sny innych osób, w tym faraona. Jako przywódca zaplanował ratunek nie tylko dla swojego ludu, ale także wielu innych ludów zagrożonych śmiercią z głodu.

W służbie Jozuego także przejawiały się mądrość, prorocztwo i przywództwo. Został on napełniony „duchem mądrości” (*ruah hokhmah*) (Pwt 34,9). Ponadto znalazł się on wśród siedemdziesięciu starszych, którzy otrzymali Ducha prorocztwa (Lb 11). Wreszcie w Lb 27,18 został wyznaczony przez Boga jako przywódca, w którym mieszka Duch Święty.

Niezależnie od wyjątkowych zdolności, jakie Jozue rozwinął z biegiem lat służąc u boku Mojżesza, jego przywództwo zostało zdefiniowane w kategoriach duchowych. Jedynie duchowe przywództwo ma sens w kontekście duchowej walki. Ostatecznie bitwy, do stoczenia których został powołany Jozue, należały do Pana, a nie do Jozuego czy Izraelitów.

Wzorec przymierza: błogosławieństwo, obietnica i posłuszeństwo

Od pierwszej rozmowy Boga z ludźmi wzorec przymierza jest oczywisty: Bóg błogosławi, zanim nada przykazania (Rdz 1,28). W kolejnych przymierzach Boże błogosławieństwo przejawia się w obietnicach wyzwolenia, potomstwa i ziemi. Na przykład, kiedy Bóg powołał Noego, by zbudował arkę, dał dowód, iż pragnie zapewnić zbawienie ludzkości. Noe otrzymał bardziej konkretne przykazania dopiero po tym, jak ci, którzy wsiedli do arki, zostali ocaleni. Podobnie Abram usłuchał polecenia Boga, by opuścić ojczyznę, ale usłuchał dopiero po

tym, jak usłyszał Bożą obietnicę błogosławieństwa (Rdz 12,1-3). Przymierze z Izraelitami miało podobny wzorzec, jako że Bóg przed ogłoszeniem Dziesięciorga Przykazań w Wj 20 przypomniał im, czego dla nich dokonał. Wreszcie, kiedy Dawid pragnął zbudować świątynię Pańską w Jerozolimie, Bóg obiecał zbudować dom dawidowy (2 Sm 7,27). W nowym przymierzu Bóg umieszcza swoje prawo w sercach wierzących, aby mogli być Mu prawdziwie posłusznymi (Jr 31,33).

Tak więc wszelkie legalistyczne sposoby rozumienia prawa Bożego nie są zgodne z biblijnym pojęciem posłuszeństwa. Posłuszeństwo jest zawsze reakcją człowieka na inicjatywę Boga, który błogosławi swój lud. Zbawienie nigdy nie zależało, nie zależy i nie będzie zależać od ludzkich osiągnięć. Legalistyczne pojmowanie prawa w kontekście *Starego Testamentu* wypacza prawdziwy cel prawa. „Jeśli pokonamy naszą lekceważącą postawę wobec biblijnego prawa, czy doprowadzi nas to do legalizmu? Nie, pod warunkiem, że zrozumiemy cel prawa Bożego. Jest ono standardem postępowania i myślenia zgodnie z Bożym charakterem nacechowanym miłością. Nie jest, nie może być i nigdy nie miało być środkiem zbawienia. Nawet prawe postępowanie nie może nas odkupić z naszej śmiertelności czy grzechów przeszłości. Jedynie łaska Boża przez ofiarę Chrystusa przyjętą przez wiarę może nas odkupić. Boże przykazania są dla ludzi, którzy *już* zostali wyzwoleni” (Roy Gane, *Leviticus, Numbers: The NIV Application Commentary*, Grand Rapids 2004, s. 310).

Prawo i mądrość

Literatura mądrościowa *Starego Testamentu*, na którą składają się księgi *Hioba*, *Przysłów* i *Koheleta* oraz część *Księgi Psalmów* rozwija dwa zasadnicze tematy: Bożego dzieła stworzenia i prawo Boże. Księgi te wskazują, jak dzieło stworzenia i prawo Boże powinny wpływać na sposób odnoszenia się wierzących do Boga i do siebie nawzajem. Otóż istnieje ścisłe powiązanie między prawem Bożym i wolnością. Zostało ono wskazane w Pwt 4,6: „Przestrzegajcie ich więc i spełniajcie je, gdyż one są mądrością waszą i roztropnością waszą w oczach ludów, które usłyszawszy o wszystkich tych ustawach, powiedzą: Zaprawdę, mądry i roztropny jest ten wielki naród”. Wielkość Izraelitów nie leżała w ich bogactwie czy sile militarnej, ale mądrości wypływającej z wiernego przestrzegania Bożych przykazań. Za tym podążały sukcesy i powodzenie, które należy postrzegać jako rezultaty prośzenia o mądrość, jak w przypadku Salomona (1 Krl 3,13).

Mądrość, która jest wiedzą stosowaną pod Bożym kierunkiem, daje nam możliwość właściwego życia w kontekście bojaźni Bożej i posłuszeństwa woli Boga oraz zgody z bliźnimi i przyrodą. Głupiec to ten, kto w buncie przeciwko porządkowi stworzonemu przez Boga lekceważy posłuszeństwo wobec Niego, zaś mądry to ten, kto odrzuca chaos i przyjmuje wolę Boga, by żyć w posłuszeństwie wobec Niego. Rezultaty tego wyboru są opisane w biblijnej literaturze mądrościowej, która doradza nam także w kwestii wyjątków i absurdów będących nieodłącznymi elementami naszej egzystencji pod Słońcem (zob. Hbr i Kazn).

Ta sama zasada jest ukazana w Joz 1, gdzie przywódca reprezentujący cały naród jest powołany do pilnego posłuszeństwa całemu prawu. Izraelici mogą wybrać drogę mądrości i doświadczać jej dobrodziejstw. Jednak aby to było możliwe, Jozue i Izraelici powinni „być mocni i bardzo mężni” (Joz 1,7). Ta sama para nakazów została użyta przez Mojżesza, kiedy dodawał odwagi Izraelitom i swojemu następcy (Pwt 31,6-7). Później Jozue zwrócił się do rodaków takimi samymi słowami (Joz 10,25). Dlaczego? Posłuszeństwo wymaga zaufania, a w kontekście naszej ludzkiej natury zaufanie wymaga siły i odwagi. Oczywiście posłuszeństwo nie jest transakcją, w ramach której zyskujemy albo tracimy, w zależności od tego, co dajemy od siebie. Posłuszeństwo jest wyrazem ludzkiego zaufania, iż Boża droga jest najlepsza. Jest oparte na więzi z żywym Bogiem. Obejmuje wyrzeczenie się siebie, wzięcie krzyża i podążanie za Jezusem drogą ofiarności (Łk 9,23). Takie wyzwanie wymaga serca pełnego siły i odwagi.

Część III: Zastosowanie

Przywództwo

1. Istnieje kilka modeli przywództwa, takich jak model charyzmatyczny, model transformacyjny czy model służebny. Wszystkie te profile przywództwa można znaleźć w *Biblii*. Jednak szczególnym znakiem udanego przywództwa w kategoriach biblijnych jest duchowa kompetencja przywódcy. Począwszy od Jozuego omów cechy duchowych przywódców na podstawie wymienionych przykładów:

A. Jozue	B. Abraham	C. Debora	
D. Dawid	E. Estera	F. Piotr	G. Paweł

2. Jak opisałbyś współczesnych duchowych przywódców?

3. Przywódcy wymienieni powyżej pełnili także inne obowiązki. Czy duchowy przywódca może być jednocześnie „świeckim” administratorem? Dlaczego tak albo dlaczego nie? Jeśli tak, dlaczego?

Poleganie na Bożych obietnicach

Kościół Adwentystów Dnia Siódmego wyłonił się jako ruch oparty na obietnicy powtórnego przyjścia Jezusa, co zostało wskazane w jego oficjalnej nazwie. Boży odpoczynek obiecany Izraelitom w *Księdze Jozuego* został osiągnięty dopiero w czasach Salomona, wieki po rozpoczęciu podboju. Jednak nawet ten odpoczynek był

tymczasowy. W Hbr 11 czytamy, że nawet ci, którzy byli przykładem wiary, nie otrzymali tego, co zostało im obiecano. Pomijając pytania o pozorne odwołanie się do powtórnego przyjscia Jezusa, doświadczenie ludu Bożego na przestrzeni dziejów jest nieustannym marszem w kierunku spełnienia Bożych obietnic.

Do przemyślenia: Jak przykłady wiary wymienione w Hbr 11 zachęcają cię do podążania ku spełnieniu błogosławionej nadziei?

Powołanie do bycia silnym i odważnym

Omówcie to, jak jako adwentyści dnia siódmego mamy być silni i odważni w różnych środowiskach, w jakich przyszło nam żyć zgodnie z naszą wiarą:

A. Rodzina

B. Sąsiedztwo

C. Szkoła

D. Miejsce pracy

	MATERIAŁY DLA NAUCZYCIELI • Przewodniki- materiały uzupełniające treść „Lekcji biblijnych”. • Pytania- propozycje przebiegu zajęć i pytań do dyskusji w szkole sobotniej. www.adwent.pl dział: Studium biblijne • Materiał do „Czasu misji”: https://adwent.pl/czas-misji	KONSULTACJE ONLINE DLA NAUCZYCIELI • Wspólne przygotowanie do prowadzenia najbliższego studium Biblii. • Propozycje dodatkowych zajęć. • Odpowiedzi na pytania związane z treścią studium. • Wspólnota, modlitwa każdy czwartek, godz.20.00 Zoom: 856 5129 9515 Kod dostępu: Biblia